

много надалечъ и войниците отъ нестровата рота извършиха голѣмъ подвигъ, като успѣха да снабдятъ съ храна бойните си другари.

Ще помнятъ дълги години тази студена нощъ и ротните коняри. На колко мѣста тѣ претоварваха падналитѣ добичета, дигаха ги на ржце, натоварваха ги и пакъ отново поемаха нагоре. Студениятъ вѣтръ, размѣсенъ съ снѣгъ, настигна единъ ротенъ обозъ на самия граниченъ връхъ. Подобно на хиляди камшици отъ парчета ледъ, вѣтрътъ шибаше отдѣсно и конетѣ спрѣха, като извиваха шиитѣ си на другата страна.

„Де-е-е“, обади се първиятъ коняръ, като опъна замръзналия поводъ на коня си. Конятъ дигна глава, изпрѣхтѣ и се дрѣпна назадъ. „Не щатъ да вървятъ, Василе!“ извика едва чуто отъ силния вѣтръ другарятъ му отзадъ. „Лошо време, брей! А вѣтрътъ — здраве му кажи! Где ще отиваме сега, бе? Кой отъ насъ знае пжтя?“

Коняритѣ се събраха на купъ и размѣниха мисли накъде да тръгнатъ и какво да правятъ. На единия конятъ му куцаше и, натоваренъ, рискуваше да падне. Тогава храбриятъ войникъ постави единия чувалъ съ хлѣба на коня на другаря си, а другия метна на гърба си и, като се изправи, викна на другаритѣ си: „Хайде бе, хей! Какво сте се разтреперили като баби! Тѣхната е още по зоръ я!“ И въ непрогледната виелица се очертаха приведенитѣ фигури на този смѣлъ керванъ, който бѣше решилъ да се бори съ природата, за да помогне на своитѣ другари. Керванътъ се спусна надолу изъ една гжста гора, за да стигне долината, презъ която течеше бистра рѣкичка, гдето бѣ се спрѣла ротата. Раздадоха по половина хлѣбъ съ едно парче варено месо и, безъ да почиватъ, тръгнаха пакъ назадъ да търсятъ полковата прехрана. Тѣй почти цѣлата война презъ 1915 г. тѣзи безименни герои се движеха между две неизвестности: ротата и полковата прехрана.

Само съ тѣзи калѣни свръхчовѣшки сжщества, при нашитѣ скромни срѣдства и при слабата ни по това време тилова организация, въ тѣзи непристѣпни балкани, можеше да се върви напредъ и все напредъ!

Боеве за завладяване на укрепената линия Добровница — Киселица — Крива паланка — Султанъ тепе

Следъ завладяването на граничитѣ постове отъ българитѣ войскитѣ на Кривопаланкия отредъ се оттеглиха на укрепената линия Китка — Чупина — Добровница — Киселица — Крива паланка. Началникътъ на Кривопаланкия отредъ донесе на началника на войскитѣ въ новитѣ области за тежкото положение предъ фронта и го моли да му изпрати помощъ. Генералъ Поповичъ не можеше да му изпрати исканата помощъ, защото не разполагаше съ резерви.

На 2 октомврий командувачиятъ II армия заповѣда:

„1. 13-и Рилски полкъ и 29-и Ямболски полкъ да продължатъ енергично настѣплението си въ указанитѣ имъ посоки.